

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., soudce JUDr. Tomáše Novosada a soudkyně Mgr. Aleny Novotné, ve věci

žalobce: **Ing. M.K.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **UNIQA pojišťovna, a.s.**, IČO 49240480
sídlem Evropská 810/136, 160 00 Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Michalem Matějkou
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 17. května 2022, č. j. 19 C 326/2021-54,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I **potvrzuje** a ve výroku II **mění** jen tak, že výše nahrazovaných nákladů řízení činí 12 342 Kč, jinak se také **potvrzuje**.
- II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši **8 228 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované JUDr. Ing. Michala Matějky, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se žalobou podanou dne 3. srpna 2021 u Obvodního soudu pro Prahu 6 jako soudu prvního stupně domáhá, aby soud uložil žalované povinnost zaslat žalobci doporučeným dopisem omluvu tohoto znění:

„Omlouváme se za zásah do Vašich práv, ke němuž došlo v důsledku toho, že jsme Vás vzdor našemu písemnému závaznému příslibu ze dne 11. 3. 2019 nejmenovali do funkce člena představenstva, ačkoli jsme od České národní banky neobdrželi žádné závazné formální sdělení s negativními informacemi ohledně splnění Vaší důvěryhodnosti. UNIQA pojišťovna, a.s.“

K důvodům žaloby žalobce uvedl, že dne 11. března 2019 obdržel od žalované dopis (dále jen „Letter of Intent“), v němž byl žalovanou informován o závazném záměru jmenovat jej členem představenstva žalované na dobu dvou let, počínaje červencem 2019. Jedinou podmínkou jmenování bylo formální schválení Českou národní bankou (dále jen „ČNB“). Následně dopisem ze dne 23. září 2019 žalovaná žalobci sdělila, že dozorčí rada upustila od záměru jmenovat žalobce členem představenstva s poukazem na to, že obdržela negativní informaci od ČNB ohledně splnění podmínky žalobcovy důvěryhodnosti. Předmětné sdělení ČNB však obsahovalo pouze neformální a předběžný názor jedné sekce ČNB zapojené do eventuálního procesu posuzování důvěryhodnosti žalobce (což bylo potvrzeno i v řízení o správní žalobě, kterou se žalobce původně bránil postupu ČNB). Z příslušné právní úpravy obsažené v zákoně č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví (dále jen „ZoP“), vyplývá, že ČNB má pravomoc posuzovat splnění podmínky způsobilosti a důvěryhodnosti teprve v okamžiku, kdy je dotyčná osoba do funkce jmenována, nikoliv předem. Pouze žalovaná tedy byla v dané fázi oprávněna posoudit, zda žalobce splňuje všechny podmínky. Jakékoliv sdělení ze strany ČNB nemohlo být závazné, proto nemohlo být ani důvodem nejmenování žalobce, resp. upuštění od závazně deklarovaného záměru ze strany žalované. Žalovaná nadto uvedeným postupem znemožnila žalobci jakoukoliv obranu proti názoru ČNB. Pokud by totiž ČNB posuzovala splnění zákonných podmínek u žalobce v souladu se zákonem až ex post, měl by žalobce v rámci správního řízení k dispozici všechny příslušné prostředky ochrany. Tím, že žalovaná veřejně deklarovala záměr jmenovat žalobce jako člena představenstva (a v tomto duchu činila již i konkrétní kroky) a následně od tohoto záměru upustila s poukazem na údajné informace o nedůvěryhodnosti žalobce, způsobilá žalobci nevratné škody na jeho profesní kariéře a poškodila tak svým jednáním dobrou pověst žalobce. Jednání žalované vedlo k tomu, že žalobce doposud nemohl nalézt odpovídající zaměstnání navzdory jeho vzdělání, zkušenostem a předchozí praxi.

2. **Žalovaná** uplatněný nárok neuznává a navrhuje zamítnutí žaloby. Uvedla, že má dle příslušných ustanovení ZoP povinnost zajistit, aby všechny osoby, které zastávají klíčové funkce v organizaci žalované (tedy včetně člena představenstva), byly způsobilé a důvěryhodné a nebyly ve střetu zájmů, který by byl na újmu řádného a obezřetného řízení žalované. Vzhledem ke skutečnosti, že ČNB má jako regulátor v oblasti pojišťovnictví značnou pravomoc ve vztahu k obsazení klíčových funkcí v rámci organizace žalované (mimo jiné může žalované nařídít provedení změny takové osoby, která nesplňuje zákonné podmínky) dotázala se žalovaná ČNB ještě před jmenováním žalobce do funkce, zda považuje žalobce za dostatečně důvěryhodnou osobu ve smyslu příslušné právní úpravy. Takový postup je v praxi zcela běžný, když zároveň šetří práv všech stran, protože zabraňuje zbytečnému jmenování a následnému odvolání osoby v klíčové funkci za situace, kdy by ČNB měla k její důvěryhodnosti výhrady. Žalobce byl na tento postup v Letter of Intent upozorněn a kladné vyjádření ČNB bylo podmínkou jmenování do funkce člena představenstva žalované. Žalobce rovněž na celém procesu spolupracoval a měl možnost vyjadřovat se i k jednotlivým skutečnostem. Žalovaná získala odpověď na svou žádost formou emailové zprávy ze dne 11. června 2019, jež byla sepsána paní Z. S., ředitelkou sekce dohledu nad finančním trhem. V této zprávě je uvedeno, že ČNB nepovažuje žalobce za důvěryhodnou osobu vzhledem k závažným nedostatkům v činnosti xxx, a.s., v níž žalobce působil na pozici předsedy představenstva a generálního ředitele v letech 2010 – 2013, s tím, že toto stanovisko je konečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Za takové situace se žalovaná rozhodla v souladu se zásadou obezřetného postupu při činnosti pojišťovny nejmenovat žalobce do funkce člena představenstva, což mu sdělila dopisem ze dne 23. září 2019. Pokud by tak žalovaná neučinila, vystavila by se možnému postihu ze strany ČNB. Žalovaná zdůraznila, že na jmenování do funkce člena představenstva není žádný právní nárok. Letter of Intent nebyl závazným návrhem na uzavření smlouvy, ani smlouvou o smlouvě budoucí a navíc v něm bylo jednoznačně uvedeno, že jmenování do funkce je možné až na základě pozitivního stanoviska ČNB. Žalobci tak na základě Letter of Intent žádné právo na jmenování do funkce člena představenstva nevzniklo. Žalovaná popírá, že by její postup mohl jakkoli zasáhnout do osobnostních práv žalobce (včetně práva na ochranu dobré pověsti), když žalobce je dlouholetý profesionál v oblasti finančnictví a pojišťovnictví a bezpochyby musel vědět, že jeho důvěryhodnost bude ze strany ČNB posuzována. Žalovaná informace ze zprávy ČNB nikde nepublikovala, což ostatně žalobce ani netvrdí.

3. **Soud prvního stupně** rozsudkem označeným v záhlaví žalobu v plném rozsahu zamítl (výrok I) a žalobci uložil nahradit žalované náklady řízení v částce 10 164 Kč (výrok II). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti podrobně opakovat. Odvolací soud na ně odkazuje. Stěžejní pro rozhodnutí soudu prvního stupně byl právní závěr, že žalovaná svým rozhodnutím nejmenovat žalobce do funkce člena představenstva na základě negativního stanoviska ČNB žádnou svou povinnost, resp. závazek vůči žalobci, neporušila a nemohla tedy ani neoprávněně zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Soud prvního stupně konstatoval, že bylo čistě v kompetenci žalované, jak si nastaví postup zajišťující, že kandidáti do klíčových funkcí budou splňovat zákonné podmínky. Žalobce od počátku věděl (byl o tom výslovně informován v Letter of Intent), že jeho jmenování musí předcházet schválení ze strany ČNB jakožto dohledového orgánu tuzemských pojišťoven. Je sice pravdou, že podle aktuální právní úpravy obsažené v ZoP již ČNB nevydává ke jmenování předběžný souhlas a jedná případně až ex post, nicméně zároveň není možné takovýto postup v rámci schvalovacích procesů uvnitř společnosti vynucovat. Žalovaná jednala v rámci svých interně nastavených pravidel, se kterými byl žalobce předem seznámen, a musel, resp. měl a mohl počítat i s variantou, že ke schválení ze strany ČNB nedojde. Dle soudu prvního stupně se žalobce navíc celého procesu předcházejícího výslednému sdělení ČNB účastnil a vyjádřil se k jednotlivým diskutovaným bodům. V situaci, kdy žalovaná získala jednoznačně negativní stanovisko ze strany ČNB (které bylo navíc deklarováno jako konečné), zachovala se v souladu se svými interními pravidly i v souladu s prevenční povinností v rámci péče řádného hospodáře. Soud prvního stupně dále hodnotil jako zcela přiměřený i způsob, jakým žalovaná informovala o upuštění od záměru jmenovat žalobce do funkce člena představenstva. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že procesně zcela úspěšně žalované přiznal plnou náhradu nákladů řízení.
4. **Žalobce** rozsudek soudu prvního stupně napadl včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že se soud prvního stupně nijak nevypořádal s žalobcem uváděnými důvody, pro něž nemohlo sdělení ČNB ze dne 11. června 2019 obstát jako podklad pro to, aby žalovaná upustila od svého záměru jmenovat žalobce do funkce člena představenstva. Žalobce též poukazuje na skutečnost, že se soud prvního stupně v tomto ohledu do značné míry odchýlil od závěrů vyjádřených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. října 2020, č. j. 6 A 174/2019-60 (dále jen „Rozsudek správního soudu“), vydaným v řízení o správní žalobě, kterou se žalobce původně bránil postupu ČNB. Dle žalobce soud prvního stupně zcela ignoroval, že se ze strany ČNB jednalo o neformální stanovisko, které nebylo vydané zákonem předvídaným způsobem, ani v zákonem předvídané situaci. Nadto nešlo ani o stanovisko ČNB jako takové, nýbrž o stanovisko jedné pracovnice ČNB (Ing. S.), která by v případě zákonného postupu byla pouze jedním z článků (nikoliv však článkem konečným), který by žalobcovu důvěryhodnost a spolehlivost posuzoval. ČNB sama uvedla, že žalovaná nebyla jejím předběžným názorem v žádném případě vázána a že je tedy plně na její rozhodovací pravomoci, jakou osobou obsadí klíčovou funkci v pojišťovně. Žalobce poukazuje na

skutečnost, že v Rozsudku správního soudu (i ve vyjádření ČNB) je výslovně uvedeno, že k případnému zkrácení práv žalobce došlo výhradně ze strany žalované. Dle žalobce je tedy evidentní, že nelze odpovědnost za konání žalované přenášet na ČNB. Žalovaná přitom v řízení netvrdila ani neprokázala jiné důvody pro nejmenování žalobce než neformální sdělení ČNB. Žalobce nepopírá, že byl dopředu upozorněn na nutnost absolvování procesu posouzení jeho důvěryhodnosti a spolehlivosti. V Letter of Intent však bylo výslovně uvedeno, že podmínkou pro jmenování žalobce je formální schválení ze strany ČNB. Pokud tedy k nejmenování žalobce nakonec došlo na základě neformálního stanoviska zaslání někým, kdo k vydání formálního stanoviska nebyl vůbec oprávněn, nelze tvrdit, že žalobce mohl takový postup důvodně očekávat. Žalobce též rozporuje, že by se mohl účastnit procesu, který vedl ke sdělení ČNB. Upozorňuje na to, že komunikace byla vedena toliko mezi ČNB a žalovanou. E-mail obsahující předmětné sdělení ČNB nebyl žalobci nikdy zaslán, žalobce se k němu nemohl vyjádřit, ani se nemohl seznámit s jeho obsahem (to mu bylo umožněno teprve poté, co jej žalovaná v projednávané věci založila do soudního spisu). Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem žalobce navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. **Žalovaná ve vyjádření k odvolání** uvedla, že považuje rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný, a navrhla jeho potvrzení. Zopakovala, že je pojišťovnou dle § 3 odst. 1 písm. b) ZoP. Je její povinností zajistit, aby osoby v klíčových pozicích, mezi které patří i člen představenstva dle § 3 odst. 6 písm. k) ZoP, byly způsobilé a důvěryhodné a nebyly ve střetu zájmů, který by byl na újmu řádného a obezřetného řízení žalované. ZoP žalované ukládá oznámit ČNB jako regulátoru v oblasti pojišťovnictví změny osob v klíčových funkcích a ČNB má při nesplnění zmíněných podmínek možnost nařídit změnu takové osoby. Vzhledem k uvedenému žalovaná učinila dotaz na ČNB ještě před jmenováním, což je postup v pojišťovnictví běžný. To, že žalovaná bude požadovat před jmenováním posouzení osoby žalobce ze strany ČNB, žalobce předem věděl. Přímou v Letter of Intent bylo zmíněno, že kladné vyjádření ČNB k osobě žalobce je podmínkou pro jmenování. Žalobce na celém procesu i spolupracoval, ČNB se vyjadřoval, reagoval na výhrady vznesené ze strany ČNB, ale nepodařilo se mu je rozptýlit. Žalovaná obdržela odpověď na svůj požadavek formou e-mailové zprávy dne 11. června 2019 adresované panu M. Z., předsedovi představenstva žalovaného. Zprávu sepsala Z.a S., ředitelka sekce dohledu nad finančním trhem, tedy osoba kompetentní, která má posuzování důvěryhodnosti osob ve své působnosti. V této zprávě bylo uvedeno, že ČNB žalobce nepovažuje za důvěryhodnou osobu vzhledem k závažným nedostatkům v činnosti společnosti OVB Allfinanz, a.s., v níž žalobce působil na pozici předsedy představenstva a generálního ředitele v letech 2010 - 2013 a že toto její stanovisko je konečné. Žalovaná zdůraznila, že na jmenování do funkce člena představenstva není právní nárok, ten neplynul ani z Letter of Intent. Žalovaná odmítá, že by jakkoli neoprávněně zasáhla do osobnostních práv žalobce. To, že posuzování žalobce ze strany ČNB nedopadlo ve prospěch žalované, není vina žalované. Byl to pak i žalobce, kdo vybraným zaměstnancům žalované poté, co se ČNB vyjádřila, oznámil politování nad tím, že k jeho jmenování do funkce člena představenstva žalované nebylo získáno kladné stanovisko ČNB. Žalovaná považuje za absurdní názor žalobce, že ho měla stejně jmenovat a počkat, zda ČNB přistoupí k tomu, že nařídí žalované žalobce odvolat. Tím by se žalovaná vystavila riziku uložení pokuty. Navíc právě takový postup by mohl znamenat zásah do dobré pověsti žalobce, informace o jmenování a následném odvolání by byla pak zveřejněna nejen v obchodním rejstříku, ale pravděpodobně i v médiích. Závěrem poukázala na to, že žalobce ani netvrdí žádnou konkrétní újmu.
6. **Odvolací soud** přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), zhodnotil námitky žalobce a vzal v potaz vyjádření žalované a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil správná a postačující skutková zjištění, která odpovídajícím způsobem zhodnotil. Odůvodnění napadeného rozsudku se po formální stránce

přidrzuje § 157 odst. 2 o. s. ř., je pečlivé a přesvědčivé, odvolací soud se se skutkovými závěry soudu prvního stupně plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.

8. Správné je i posouzení věci po právní stránce a i zde se odvolací soud plně přihlašuje ke správné, přehledné a logické argumentaci soudu prvního stupně. Závěru, že žalovaná neoprávněně nezasáhla do osobnostních práv žalobce jeho nejmenováním do funkce člena představenstva nelze nic vytknout.
9. Žalobce žádá, aby žalované byla uložena povinnost omluvit se mu těmito slovy: *Omlouváme se za zásah do Vašich práv, k němuž došlo v důsledku toho, že jsme Vás vřadour našemu písemnému závaznému příslibu ze dne 11. 3. 2019 nejmenovali do funkce člena představenstva, ačkoli jsme od České národní banky neobdrželi žádné závazné formální sdělení s negativními informacemi ohledně splnění podmínky Vaší důvěryhodnosti. UNIQA pojišťovna, a.s.*
10. Podmínkou pro vznik povinnosti odčinit nemajetkovou újmu je protiprávní jednání. Žalobce, jak sám potvrdil při jednání před odvolacím soudem, se ani sám nedomnívá, že mu vznikl právní nárok na jmenování členem představenstva. Týž právní názor sdílí žalovaná i soud prvního stupně a odvolací soud se s ním ztotožňuje. Žalovaná neměla povinnost žalobce jmenovat členem představenstva a jeho nejmenováním se tak již pojmově nemohla dopustit protiprávního jednání.
11. Chybí zde tedy základní předpoklad pro vznik odpovědnosti/povinnosti žalované odčinit žalobci tvrzenou nemajetkovou újmu požadovanou omluvou.
12. Navíc z Letter of Intent jednoznačně vyplývalo, že jmenování mělo předcházet kladné stanovisko ČNB. To ČNB však neposkytla, naopak její stanovisko bylo záporné. Osoba, která se vyjadřovala, byla z titulu své pozice k uvedenému jistě kompetentní. Argumentuje-li žalobce tím, že záporné stanovisko ČNB nebylo závazné, je namíste připomenout, že Letter of Intent předpokládal existenci formálního schválení. To ČNB, jak není sporu, nevydala, naopak se vyjádřila záporně.
13. Dovolává-li se žalobce Rozsudku správního soudu, podle kterého mohlo k případnému zkrácení práv žalobce dojít jen výhradně ze strany žalované vyvoláním očekávání, pak soud prvního stupně správně popsal, že vyžadování stanoviska ČNB bylo žalovanou předem a výslovně avizováno. Závěry soudu prvního stupně, že následné upuštění od jmenování bylo logickým, legitimním a ze strany žalobce předvídatelným postupem, odvolací soud sdílí. Nadto žalobce ani nežadá omluvu za nenaplněné očekávání. Žalobce současně i výslovně popřel, že by žalované vytýkal nedostatek zdrženlivosti v procesu (ne)jmenování.
14. Otázka, zda žalovaná zprávu ČNB žalobci poskytla či nikoli, není pro důvodnost žaloby relevantní. Není zřejmé, jak by se toto mělo promítat do důvodnosti uplatněného nároku na omluvu za nejmenování, jak je citována výše. Navíc mezi stranami ani není sporu, že žalobci bylo známo, že se ČNB vyjádřila negativně. Sám v komunikaci pak vyslovoval politování nad tím, že nebylo získáno kladné stanovisko ČNB.
15. Závěrem odvolací soud poznamenává, že důvodná není ani námitka žalobce, že se pohybuje v začarovaném kruhu, když správní soud odmítl chránit žalobce před nezákonným zásahem ČNB jako správního orgánu a civilní soud odmítl odpovědnost žalované za zásah do osobnostních práv.
16. Okolnost, že stanovisko ČNB nebylo pro žalovanou závazné v tom směru, že nebylo přímo zákonnou překážkou ke jmenování, resp. že ke jmenování nebylo zákonnou podmínkou stanovisko kladné, není nijak v rozporu s tím, že žalovaná neporušila svou povinnost a neoprávněně nezasáhla do práv žalobce, když žalobce nejmenovala. Navíc se tak stalo v situaci, kdy ZoP požaduje, aby člen představenstva byl důvěryhodný. ČNB, která nad dodržování takové povinnosti vykonává dohled, se žalované vyjádřila, že žalobce za důvěryhodnou osobu nepovažuje. Žalobce současně věděl, že žalovaná stanovisko k jeho důvěryhodnosti bude před jeho jmenováním po ČNB žádat. Při existenci negativního stanoviska, jinak také řečeno při neexistenci

pozitivního stanoviska, nemohlo být nejmenování do funkce pro žalobce překvapivým, neočekávaným.

17. Okolnost, že stanovisko ČNB nebylo závazné a nebylo tak zákonnou překážkou ke jmenování, ale nijak nevylučuje, že obsahem stanoviska, tedy tím, že ČNB žalobce ve stanovisku na žádost žalované hodnotila jako osobu, která není důvěryhodná, mohlo dojít ze strany ČNB jako správního orgánu, v jehož kompetenci je vydávat doporučení, upozornění nebo varování určené veřejnosti, orgánům České republiky anebo jednotlivým nebo druhově určeným osobám (§ 3b zákona č. 6/1993, o České národní bance), k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce. Žalobce jen neinicíoval řízení, ve kterém by se řešila otázka, zda závěr ČNB o tom, že žalobce není důvěryhodnou osobou, je podložený (založený na pravdivostním základu), či nikoli, a zda tak ČNB hodnotila žalobce oprávněně (tj. správným úředním postupem), nebo nikoli (tj. dopustila se nesprávného úředního postupu). Žalobce měl možnost se v případně nesprávného úředního postupu ČNB dovolávat odpovědnosti za újmu vůči státu (§ 6 odst. 5 zákona č. 82/1998 Sb.). Pokud by snad jednání ČNB nemělo být úředním postupem (lhostejno, zda správným či nesprávným), mohl se žalobce dovolávat odpovědnosti za újmu přímo vůči ČNB, neboť ta je samostatnou právnickou osobou veřejného práva (§ 1 odst. 2 zákona č. 6/1993, o České národní bance). Ani námitka, že žalobce je v začarovaném kruhu a je mu odpírána ochrana, tedy není důvodná.
18. Ve světle všeho uvedeného odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I o věci samé postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.
19. Soud prvního stupně správně postupoval i při rozhodování o nákladech řízení, když aplikoval § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná byla v řízení plně úspěšná. Správně vyšel i z toho, že žalované přísluší náhrada nákladů řízení na právní zastoupení v rozsahu tří úkonů právní služby včetně DPH. Výši nahrazovaných nákladů řízení však soud prvního stupně nevypočetl zcela správně. Pro stanovení výše odměny totiž vycházel z tarifní hodnoty 35 000 Kč dle 9 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále jen „advokátní tarif“, (sazba odměny 2 500 Kč/úkon). Správně však měl vycházet z tarifní hodnoty 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu (3 100 Kč/úkon), neboť žalobce se v řízení domáhal ochrany osobnosti s návrhem na náhradu nemajetkové újmy. Podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. jsou nejen peníze, ale i omluva (či konstatování) náhradou nemajetkové újmy (srov. k tomu část třetí, hlava III, díl 1 občanského zákoníku). Správně výše nákladů řízení na straně žalované tak činí o 3*600 Kč plus DPH více, tedy o 2 178 Kč více, tj. 12 342 Kč. Jinak také: (3*3100+3*300)*1,21.
20. K tomu odvolací soud dodává, že při rozhodování o nákladech řízení se neuplatňuje v občanském soudním řízení zásada zákazu *reformatio in peius*. To znamená, že ač se žalovaná neodvolala, může odvolací soud z titulu odvolání žalobce změnit nákladový výrok ve prospěch žalované (tedy v neprospěch žalobce jako odvolatele). Soud o nákladech řízení totiž rozhoduje z úřední povinnosti (§ 151 odst. 1 o. s. ř.) a není tak vázán rozsahem odvolání.
21. V souladu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí a ji rozvíjejícími závěry Ústavního soudu vyslovenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. března 2017, sp. zn. II. ÚS 3776/16, a i v tam citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 16. září 2014, sp. zn. I. ÚS 2456/13, odvolací soud žalobce před tím, než zahájil odvolací jednání ve věci samé, seznámil se svým právním názorem, že soud prvního stupně rozhodl o náhradě nákladů řízení nesprávně. Žalobce vzal informaci na vědomí. Na svém odvolání setrval i s rizikem, že pokud bude rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé potvrzeno, může být výše nákladů řízení, které bude žalované nahrazovat, zvýšena.
22. Odvolací soud ze shora uvedených důvodů postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. nákladový výrok II rozsudku soudu prvního stupně změnil jen ohledně výše přiznaných nákladů řízení, jinak jej také postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.

23. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl postupem dle § 142 odst. 1 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. I v odvolacím řízení byla žalovaná plně úspěšná a vzniklo jí právo na náhradu nákladů i odvolacího řízení. Náklady žalované v řízení před odvolacím soudem spočívají v nákladech na právní zastoupení v rozsahu dvou úkonů právní služby (vyjádření k odvolání, účast u jednání před odvolacím soudem). Tarifní hodnota věci – jak je uvedeno již výše - činí 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. Sazba odměny dle § 7 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu tak činí 3 100 Kč/úkon a režijní paušál podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 300 Kč/úkon. Náklady na právní zastoupení dále tvoří dle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť právní zástupce žalované je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tak náklady žalované v odvolacím řízení činí 8 228 Kč $[(2*3100+2*300)*1,21]$. Platební místo odvolací soud určil dle § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůtu dle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř.; a to ve spojení s § 211 o. s. ř. (výrok II).

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku v rozsahu, kterým byl potvrzen výrok I rozsudku soudu prvního stupně, je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má - li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Ve zbývajícím rozsahu tohoto rozhodnutí v části týkající se výroku o nákladech řízení dovolání přípustné **není** [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Praha 6. září 2022

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu